

Babıadı'nın Genç Şairi

"Bütün bir mevsim, Paris'te gündüz ışığını görmedim.. Paris'te gündüz nasıldır haberim olmadı. Gün doğarken yatıyor, gecenin başlangıcında da hafakanlarla yatağımdan fırlayıp kulübe koşuyorum."

"1924-1925 çilelerin en can yakıcısıyla hayat sürdüğü yıllar.."

..Her gencin idealinde kök salan batıda -hele de Paris'te- okuma şansını elde eder. Fakat kendi tabiriyle; "Şehrin başları üstünde yükselen kapkara çatılarını ve esrarlı bacalarını mânâlandıramayanlar .." gurûhuna dahil olur; Paris'e bakar ama göremez.

0 yıllarda marazalı bir ruh hâleti içerisinde, azgın bir at misali nefsinin sadece kumarla doyurmaktadır. "FENÂ FİL-kumar" tabirinden /aslında kime, ne emel ile kullanılan bu tabirden/ haberli ama tatbik hususunda gecikmelidir. Anbean yaptığı hesaplarla; yürek kızına, gönlünü, aklını, zihnini, her şeyini satmıştır. Pekâla "Acaba mesut muyum, bedbaht mıyım?" sualinden, her zaman ruh cenahının oburâne iştahla nefsinden yediği, en olmaz vakitlerde nefsinin boğazladığı; bu hesaba çekilme halinden yakasını kurtarabildi mi? Elbette ki hayır. Sordu, sorguladı, kafasından kaçmanın yollarını aradı. "0 müthiş anları asla unutamaz."

Paris'te tek dostu Burhan Ümit.. Genç Şairi kendine getirebilmek adına her lahza tembihli, tenkitçi, ağlamaklı; "_Bırak şu kumarı, kuzum; derslerine sarıl!.. Yeni ihtiraslar ara kendine! Seninle, tiyatro, konferans, konser, kütüphane, bohem kahveleri, serseri meyhaneleri, dansing, kabare, bütün Paris'i delik deşik edelim.. Ama şu öldürücü illeti silk, at üzerinden!.. Kendine acımıyor musun?.."

_Kendime acımak için böyle yapıyorum!

_Öyleyse?

_Eğer benim o dipsiz uçuruma düşmemdeki sırrı bilseydin yakamı bırakırdın!

_Neymiş o sır?"

_"

Söyleyemez. İçine dolduğu, ufka doğru düşmeler yaşadığı, kafasını adeta lime lime ezen o düşüncenin, illetin akrep kiskacından bahis açamaz. Çünkü, kendine musallat olan bu ahvalin koskoca bir evham olabilme ihtimali de yok değildir. Belki de yalan uyduruyordur, bir giz; nefsin binbir renkli mevsimlerinden hangisine düştüğünü kestiremeyecek kadar alacakaranlıktadır. Bir hâl arar kendine ya da hâline uygun bir kelime ki; henüz bulmasına çok vakit vardır..

"_Allah'ım beni kendi kendimden kurtar!"

Bazen düşmenin acısını hissedebilmek adına, en yükseğe çıkmak gerekir. Yâhut selim anlarının kıymetini bilmek namına, tüm cüsseni marazalı gibi sarsacak nöbetlere yakalanmak.. Deli gibi isteme, yakarma, yalvarma safhalarına davet için, 0 her bataklığa sürükler, sen de her günahın pençesine düşersin. Fakat bir yerde aklına çivi mihlidir, ruhunun eli-ayağı kesiktir. Ne yapsan yüzüne yayılan tebessümü, yüreğine giydiremezsin. Ve gelenin nefesine yaşattığı dersi, hiçbir akıl idrak edemez. "Benim beynim, kimsede olmayan birtakım hallerin vehim nebatları yetiştiren bir hastalık tarlası." Ve o tarlanın yabancı dikenleri günbegün beynini kanatır.. İnsanlar mı? Bundan haberli değiller. 0 Bâbıâli'nin, "Kuzum, bu sesi nerden buldun?udur veTürkiye'nin Bodler'i.. Dahası ne olabilir ki?

Irak topraklara sürgün kâr etmez. Yüreğinin en mahrem yerlerini gıdıklayan, aklına ağ ören şu yürek kızı; ah belalı meşgale!.. "Cemile" ilk doru atı; asil, has arap atı. .Deli gibi döver ovaları, onu ufka kaçıtır.. Ne de sen unutturabildin Cemile!

..."

"_Şimdi söyle bakalım, şu kumarı sen niçin oynuyorsun?

...
_Benim kumar oynamamdaki sır kumar masasındakilere anlatılabilecek bir şey değil..."

Beyni en köşe hücrelerine kadar mefluç, idaresinden tamamen hâli; "Kimse bana kendim kadar düşman değil!" cümlesi.. Bulduğu vaziyetin kötürümlüğünden haberdirdir, gel gör ki; bazen efkarın dört nala damarlarında koşturmasına mâni olunamaz.. Ve kurtuluş için en alt tabakaların basit hesapları bile oyuncak seçilebilir ve seçilir.

0 zaman zarfı içinde fikri sabitler tamamen his iptaline uğrar. Gözleri, yüzü anlık seğirmelerle oynamaktadır. Nefsine emziğini verip, kapa çeneni! der gibi yakasını bırakmasını ister. Ve susmayan bir ses varsa, o da insanın içinden gelenidir. Milyonları peşinden sürükleyene kadar ve 0 pınarın peşinden sürüklenene kadar ses/ler hiç susmayacaktır. Ve gelecek zamanlar hiç silinmeyecek bir mürekkebe gebe kalacaktır. Fakat daha Genç Şairi çok yanmalar bekler..

"İnsan, çürümez, pörsümez, lif lif dağılmaz da ne olur bu cemiyette?" Ve beyin, çatla öyleyse!

Ruhunda düğümlerle, beyinde fikri sabit; bir deva gibi hep ona kaçış.. Hatta son parasına kadar soyan, aç bırakan, otuz yaşını yutan hep o fahişe; kumar!..

...
"_Anlat bakalım şu anlatmaktan çekindiğin sırrı..

_Alışkanlık işte..

_Olamaz, sende, ruhunda bir düğüm var..

...
_Ben, maddi ve mânevi neyim varsa kumara, eczahaneden ilaç alır gibi veriyorum.

...
_Anlayamıyorum..

_Anlayamazsın!"

Bu öyle bir müstemlekedir ki, bütün zelilliğiyle kabul görülme, ama ondan ayrılığa bir türlü güç yetirememe.. İnsanın anlatmada aceze kaldığı, idrakte beyni zıplatan bir mefhum..

Ahtapot gibi saran, tüm derine o zehri şırıngalayıp tamamen hissi iptal etme; ama dönüp dolaşıp onda soluk alma hâleti..."Yangına, itfaiye hortumuyla su yerine gaz sıkır gibi bir şey..."Ne denilebilir ki?

"Düşünmenin, acıya battıkça daha fazla batmak ihtiyacının ilâcı..." İşte bu, tek başına tüm cüsseyi esir almış kıstas; ruha can çekişmeler tasallut eder, dimağı vehim kiskacına yakalattır, her şeyden müstağni olunur, ve sadece uzaklara düşmeler yaşatır. Kendi kendinden kaçmayı, peşine düşen evhamlardan kurtulmayı, hep onda arar; yürek kızında... Çözüm olmaz, olamaz, ne de etrafındaki ahmak kafalılar. Sadece beyin kıvrılmaları içinde, yüzündeki seğirmeler... Ah cins kafa! Zordur taşınması, sırrı olan kafanın!.. Artık korkmalar başlar, delirmekten, aklını oynatmaktan.. Uyumak mı? dediniz.

"Yalnız hayret, haşyet, dehşet...

Başka mânâ tanımıyorum.

Uyuyabilir miyim?"

Mânevi bükülmeler sayısını arttırır, patlayacak kadar genişleyen kafası, cinnete anbean koşar. Adeta tabiatının ıstırapla kardeşliği vardır. "Onca, idrak ıstırap, ıstırap ise idraktır." Baştan aşağı vehim kumkuması...

...

?"_Benim çıldırmaktan korkum, seninkinden çok fazla...

Genç Şair_Bunun için mi esrar içiyorsun?

?_Uçurumların nasıl çektiğini bilmez misin?

Genç Şair_Nasıl bilmem!...

Ve tüm ağırlığınca dipsizliğe tutulmuştur!

.....

Sene 1931, yaş 27.. Bunca fikir nöbetlerine yakalanma esnasında askerlik gelir çatar. Kısa zamanda rütbe rütbe büyüme. Müsavilerini boyunduruğu altına alma ile emir sahibi olmanın vermiş olduğu mağrurluğa yakalanış. Zaman zaman uzun vakitli görevden uzaklaşma/kaçmalar. Geceleri yastığa kafasını koyduğu anda ritmik horultular eşliğinde rücu eden bohemli

mazi. Hastalıklı düşüncelerden zar zor yakayı kurtarma gayretleri. Mevcut hâl ile 6 ay neferlik, Harbiye'de 6 ay talebelik, ardından 6 ay subaylık.. Kendisini ısırın evhamlara daha fazla sabredememe ve talebelik dönemini erteleyiş..

Ve Genç Şair tekrar ''Esafil-i Şark'' idraksizlerine kapılanır. Gittikçe büyüyen kimlik, etrafınca methiyeler ve ''Otuzundan eksik şairlerin en üstünü!..' yaftası. Daimi üniforma ve ''Esafil-i Şark'' müdavimliği arasında gel gitler..Fevzi Çakmak'ın; ''Boyuna uzattığı askerlik hayatı benimkine yakındır!'' latifesiyle aslında müşahhas bir zemine oturtulan kafa-ruh yapısı. Çünkü; bulunduğu vaziyet katlanılmazdır. Kafa vaziyeti..

Askerlik ennihayet neticelenir. Bankacılıkta çalışma safhaları.. Yine Bâbîâli'nin kof kodamanları eşliğindeki harcanmalar. O zamanın şehirleşmeyen Ankarası; daraltılı aylar ve Anadolu'ya tayin istemi. Ve Trabzon. Buraya da yalnız birkaç ay sabredebilecektir. Sürekli banka işleri, hesaplar, okuma, yazma, düşünme... Sonunda kovulmaya sebebiyet verecek kadar sert üslup ile izin istemesi, netice beklenmeden İstanbul'a yolculuk.. ''Şair olduğu için elbette garip ve muvazenesiz de olması gereken adam..' tekrar Bâbîâli içerisinde..

''29 'uncu yaşını sürüp doğduğu ay olan Mayıs'a doğru 30'uncu yaşına ilerlerken 1934 kışının başlarında sessiz sedasız, hayatının en büyük kasırgasına çatıverdi.'' (Nokta Nokta) Hanımefendi!

Bir gün Tarhan'ın eşi Lüsyen Hanım'ın teklifi üzerine ''tipik'' hanımefendiye giderler. Taksim'de bir apartman. İlk karşılaşmada tuhaf cereyan.. Kendisinden 7-8 yaş büyükçe, asil bir paşa kızı. Garip cazibeye meyilli, tutuk beyin..

Bankada ne iş görse akli hep onla dolu; birini dinler gibi olup, bir şey yazar gibi görünüp hep ona iltica.. Kaçınılmaz bir kuvvetle onda dağılma, onda toparlanma. Şimdiye kadar, hep bir üst perdeden edebiyat çerçevesinde bahis olan kadın

aforizmasına, birinci dereceden mahkûmiyet. Hep bir kaçan hayâl ve o kovalayan bir hayalettir. (Nokta Nokta) Hanımefendi'de muazzam büyüleme; '' Kendini damla damla vermeyi bilmek ve testiği asla boşaltmama sanatı.''

Genç Şair kendi içinde savaşıldadır. Ceketini giydirmek kadar kolay ve içi-dışıyla kendi benliğine boyaması fikrine tenakuz kendi benliğinden ödün verme ve sırt üstü düşmeler.. Kendini, kendi eliyle parçalamak ve bölmek ama yine de gururuna yediremememe ve fuzuli teşebbüsler..

Aylar kıvrınmalara şahit, tüm hayatın merkezine oturtulan (Nokta Nokta) Hanımefendi; bu histen öte, elde edememe, ulaşamama çaresizliğini onuruna yedirememesidir. '' Başkalarına meltem görünen kasırga onu harap etmiş, esiyor.''

Hangi yolu denese, ne kadar kendisine hayran bırakmaya çalışsa daim aynı çerçeve; resmi bir eda ve ilgisiz bir tebessüm.. Aklından zerre çıkmaz, sürekli yalısını perçinlemeler. Aramalar, konuşmalar, davetlere iştirak.. Mektuplar yazmaya başlar, bir gece yine kalem elinde, akıl büsbütün hâkimiyetten hâli ve ense kökünde fezaları hissetmenin arefesi.. Yıl 1934.

''Artık siz benim için lüzumsuz bir şeysiniz! Size erişememenin inkisarı içinde asıl ve erişilmesi gerekenin kim olduğunu dehşetle görüyorum. Siz bana ne verseniz neticede verebilmek kudretinde olmadığınızın ihtarcısından başka bir şey olamazsınız! Siz bana istediğimi veremezsiniz! Siz hayal, bir gölge, bir benzeyiş, bir remzden ibaretsiniz.. Siz, mutlak yokluğunuz içinde malikiyetin mahrumluğa dönen şekliyle karşıma mutlak varlığı, Allah'ı çıkardınız!''

Ve şiddetle sarsılmalar başlar, bir nazarın himayesinde azaplı davetiye..

Bir yaz sabahı, denizi geçip Eyüp'e düşüş...

1934'ün son günüyle 1935'in ilk günü; Genç Şair ölmüş, Necip Fazıl henüz doğmuştur! Ve başlar kendi kendiyile bambaşka bir

muharebe...

''Gerçek aşka bir oyunla geçtim.'' (Nokta Nokta)
Hanımefendi'nin karşılığı.

''Herkes kumarı kumar için oynadığımı sanıyor... Halbuki ben kumarı, düşünmemek için oynuyorum. Ruhuma üşüşen sabit fikirlerin beyin zarımı yırtan vehimlerin biricik ilacı olarak onu buldum.''Kumarın karşılığı.

''Hiçbir yerde sırları çözüldükten sonra kalınamaz!''a itaat ve nihayet.

Sark